Лучия Вакарино

Тайната на статуетката

Илюстрации Паола Антиста

ИЗДАТЕЛСТВО ФЮТ

All names, characters and related indicia contained in this book, are copyright and exclusive license of Atlantyca S.p.A. in their original version. Their translated and/or adapted versions are property of Atlantyca S.p.A. All rights reserved.

© 2013 Atlantyca S.p.A., Italy
© 2020 for this Book in Bulgarian Language by Fiut Publishing

Text by Lucia Vaccarino
Illustrations by Paola Antista

Original edition published by RCS Libri S.p.A. (Fabbri Editori)
Original title:
Me, Mum & Mystery • Il caso dell'elefante d'avorio

Copyright Shutterstock for photos as indicated in the original Italian edition

International Rights © Atlantyca S.p.A., via Leopardi 8 – 20123 Milano – Italia
foreignrights@atlantyca.it – www.atlantyca.com

Детективска агенция МАМА И АЗ
Тайната на статуетката
© Издателство „Фют“, 2020
Превод Нели Николова Раданова
Редактор Албена Раленкова

ISBN: 978-619-199-593-6

Пролог

Косите лъчи на августовското слънце играеха сред зелените листа на дърветата, които хвърляха сянка на централния площад в Блосъм Крийк. Облаците се бяха разкъсали и красивият залез багреше в златисто идиличното селце в сърцето на графство Кент. Обикновено то беше спокойно място, но не и днес. В свежия след току-що отминалия дъжд въздух ехтяха десетки гласове, а на площада кипеше трескава подготовка за едно от най-дългоочакваните събития в селото – ежегодния панаир за антикварни вещи.

След като лятната буря отмина, а с нея – и опасността да се отложи панаирът, антикварите бързаха да сглобят и да наредят сергиите си. Отвсякъде се чуваше:

– Моля, направете път на бароковия диван!

– Лампите! Къде се дянаха сецесионовите[1] лампи?

– Госпожо, извинете, но това място вече е заето...

Само един млад мъж с напрегнато лице и изсечени черти никак не се вписваше в тази весела суматоха. Той трескаво обикаляше сергиите и оглеждаше изложените предмети, като от време на време ядно изругаваше под нос.

– Дръпнете се! – изсумтя грубо мъжът към група продавачи, които си бъбреха весело, застанали между две сергии.

– Ей, що за държание! – възмути се дребен човек с гола глава.

– На мен ли говориш? – изръмжа младият мъж и го изгледа втренчено. После, без да дочака отговор, продължи с отсечена крачка към малко камионче, пред което бяха стоварени няколко кашона. Мъжът започне да рови в един от тях.

– Ама какво правите?! – извика някой зад гърба му.

Мъжът се обърна, готов да отговори, и в този момент я видя.

Русо момиченце с лунички, на единайсет, най-много дванайсет години, го гледаше втренчено. Мъжът тръсна рамене и се отдалечи, като продължи да се оглежда. След малко видя, че момичето се е качило на фонтана в средата на площада и е насочило фотоапарата си право към него.

– Какво иска тая? – измърмори мъжът и се хвърли към нея. – Ей, ти, какво си ме зяпнала?

Момичето стреснато направи крачка назад, стъпи накриво върху хлъзгавия от дъжда мрамор и цамбурна във водата.

– Да ти е за урок, да не си вреш носа в чужди работи! – заяви презрително младият мъж и ѝ обърна гръб.

Нито той, нито момичето си представяха, че много скоро пътищата им ще се пресекат отново.

---

[1] *Сецесион – художествено течение, възникнало в края на XIX век, което се отличава със силна декоративност и изящни орнаменти. Повлиява не само изобразителното изкуство, но и архитектурата и вътрешното обзавеждане.*

Мамо, излизам да направя малко снимки в селото.
Е.

Да купя три, не, четири кълбета червена вълнена прежда.

1. Неочакван подарък

В дневниците на чичо Орвил пишеше ясно: „Детективът винаги трябва да се доверява на инстинкта си.“

А инстинктът на Емили ѝ казваше, че младият мъж с грубо държание крие някаква тайна. Затова, когато вчера го забеляза как трескаво обикаля площада, реши да го държи под око. В края на краищата тя беше длъжна да разрешава загадъчните случаи, нали? Всъщност Емили не беше обикновено момиче на единайсет години, а новата собственичка на детективската агенция „Райт“. Вярно е, че първо трябваше да навърши пълнолетие, за да е истинска собственичка. Но все пак чичо Орвил беше завещал агенцията на нея.

Емили се обърна в леглото и простря ръце върху завивката тип пачуърк. Слънцето проблясваше през везаните перденца и галеше обсипаното ѝ с луничк лице. Заедно с агенцията Емили беше наследила и мемоарите на чичо Орвил – десетки дневници, пълни с бележки и описания на различни разследвания. Чичо Орвил не пропускаше да отбележи колко е важно детективът да внимава и да не пропуска и най-малките детайли. Понякога на Емили ѝ се искаше да може да си поговори с този свой странен прачичо детектив. Но чичо Орвил беше изчезнал безследно сред един ужасен порой, намериха само любимия му бастун за разходки. И така Емили се оказа собственичка на прекрасна къща и на детективска агенция, която тя нашега наричаше агенция „Мама и аз“.

Скочи от леглото и бързо се облече. После изтопурка надолу по стълбите към първия етаж на къщата, разположена почти в края на селото, на ул. „Оук Роуд“ №1. Къщата беше и седалище на агенцията и Емили припряно отвори вратата на кабинета, наследен от чичо Орвил.

– Мяу! – обади се недоволно котката Пърси и размърда големите си като на прилеп уши. Както всичко останало в къщата, и тази недружелюбна и проскубана котка, порода девън рекс, беше наследена от чичо Орвил.

– Извинявай, Пърси, че прекъснах дрямката ти! – усмихна ѝ се приятелски Емили.

Изтегната върху синята кутия с прочутата колекция от фалшиви мустаци на чичо Орвил, Пърси ѝ хвърли безразличен поглед и се обърна на другата страна.

Чичо Орвил сякаш я погледна развеселено от една снимка на шкафа. Дългите мустаци, като на китайски мандарин, явно изкуствени, придаваха екзотичен вид на типично английското му лице, обсипано с лунички – отличителен белег на рода Райт. За това свидетелстваше и другият човек на снимката, усмихнат млад мъж с малко отнесен вид.

– Здрасти, татко! – пошепна Емили.

Беше взела снимката от писмата, които баща ѝ Патрик беше изпращал през годините на любимия си чичо и които майка ѝ Линда беше намерила в бюфета в хола на къщата. Баща ѝ беше загинал преди шест години в автомобилна катастрофа и за Емили писмата му бяха скъп спомен, който тя грижливо пазеше. От тях беше научила повече за татко си и беше опознала по-добре тайнствения чичо Орвил.

Емили се отпусна с въздишка в едно кресло и започна да прелиства бележките на чичо си. „И

привидно неразбираемите или странни обстоятелства имат разумно обяснение, трябва само да го откриеш“, пишеше той в главата, посветена на случая с пауновото перо.

Ех, ако имаше снимка на онзи неприятен мъж, щеше да има отправна точка за разследването. Но за съжаление, банята във фонтана повреди верния ѝ фотоапарат. Вчера, когато се подхлъзна и падна във водата, фотоапаратът се намокри и всички снимки бяха унищожени. А онзи мъж – не стига, че беше виновен за падането ѝ, но дори не се спря да ѝ се извини или да ѝ помогне. Само се подсмихна доволно и продължи по пътя си. Подобно поведение със сигурност беше подозрително.

Цялата вир-вода, Емили се втурна при господин Фог, фотографа и експерт по електроника в Блосъм Крийк. Като видя фотоапарата и телефона ѝ, той само поклати глава и я потупа успокояващо по рамото.

И така, снимките на загадъчния мъж бяха изгубени завинаги.

– Мамо, според теб на панаира за антикварни вещи в Блосъм Крийк продават ли се някакви ценни предмети? – викна Емили към полуотворената врата на кабинета.

По това време майка ѝ обикновено беше станала и беше или в кухнята, или в хола.

Отговор обаче не последва.

Емили се надигна от креслото и надникна в хола. Гледката, която се откри пред очите ѝ, я накара да занемее. Майка ѝ седеше в креслото, напълно погълната от плетенето на най-дългия шал, който Емили някога беше виждала.

– Мамо, какво правиш? – попита момичето разтревожено.

И не защото розовият шал с ужасни розички беше нещо, което Линда никога не би си сложила, дори да ѝ опрат пистолет до челото, а защото майка ѝ имаше свой начин да се справя с проблемите. Или по-точно няколко начина. Ако печеше мъфини, значи я тревожеше проблем в работата. Ако разместваше мебелите, беше ядосана на някого. Ако пребоядисваше стените, имаше сърдечни проблеми. А ако плетеше, Емили беше сигурна, че се бори с голям проблем. Шал в бонбоненорозов цвят, дълъг три метра и половина, можеше да означава едно-единствено нещо – буря на хоризонта.

– Мамо, трябва ли да ми кажеш нещо?

– Аз ли? – Линда нервно пооправи късата си

кестенява коса. – Защо си мислиш така? – попита тя, без да вдига очи от шала, и затрака още по-бързо с куките.

Свита в креслото, майка ѝ изглеждаше още по-дребничка и закръглена, отколкото беше в действителност. Но въпреки потиснатото си настроение тя беше облякла удобна рокля от зелено трико, в тон с цвета на очите ѝ.

Емили хвърли красноречив поглед към шала.

– Е, добре.... – въздъхна Линда и остави плетката. – И аз още не знам много. Обадиха ми се по телефона от една агенция в Лондон. Имам среща за интервю.

Допреди два месеца Линда беше артдиректор в голяма лондонска рекламна агенция, но неочаквано я уволниха, след като избухна пред шефа си, защитавайки правата си на майка. Под вида на крехката романтична любителка на модата се криеше буен характер, а когато ставаше дума за дъщеря ѝ, Линда не знаеше граници. За щастие, точно тогава дойде неочакваното писмо с новината, че Емили е наследила къща в Блосъм Крийк, и двете се преместиха тук.

– И кога мислеше да ми кажеш? – подскочи Емили. – Ами детективската агенция? Не

можем ли да останем в Блосъм Крийк и да работим като детективи?

– Емили, това предложение за работа е много важно за мен. Разбираш ли, бих могла да започна отново да правя това, за което съм учила и което ми харесва...

– А не ти ли харесва да си тук с мен? Не ти ли харесва да разследваш? – разпери ръце Емили.

– Емили... Прекарахме страхотно лято, но то свършва и е време да се върнем към нормалния живот. В крайна сметка работата на разследващия е трудна и несигурна, да не говорим за рисковете, на които човек се подлага!

– Ами приятелите ни? А чаят в пет в магазина на Рокси? А разходките ти с Матю? – говореше все по-ядосано Емили.

– Емили... – опита се да я прекъсне Линда, но дъщеря ѝ продължи:

– Не те ли интересува поне Матю, а? Мислех си, че ти харесва! Ами Пейгъти, Албърт и Фред? Какво ще правим без съветите им?

– Емили... – погледна я умолително Линда.

– Ами Джейми? Знаеш ли, че майка му е убедена, че ще тръгнем заедно на училище... – продължи безмилостно Емили.

– Е, майка му е убедена и че ще се ожените... – вметна с усмивка Линда.

– Защо вие, възрастните, сте убедени, че момчетата и момичетата не могат да са само приятели?

– Казваш ми, че съм остаряла ли?

– Не сменяй темата... Въобще кога мислеше да ми кажеш?

– Емили, още няма нищо за казване – Линда стана от креслото и отвори вратичките на бюфета. – Но виж, имам подарък за теб.

Емили изгледа смаяно пакетчето.

– Подарък? И по какъв повод?

– Хайде, отвори го! – подаде ѝ пакета Линда.

Емили нетърпеливо отвори кутията и в ръцете ѝ се озова свръхмодерен смартфон с голям екран и камера.

– Мамо, какво ти става? – попита тя изненадано. – Нали казваше, че смартфоните са скъпи играчки за разглезени деца? Миналата година не ми купи, нищо, че толкова исках.

– Сега е различно. Вече си госпожица... – оправда се Линда с широка усмивка.

– А вчера, като разбра за непредвидената баня с телефона и фотоапарата, толкова много се ядоса!

– Да, но после си помислих, че един смартфон ще ти върши добра работа, а пък имаше и промоция „вземаш два, плащаш един“... – каза Линда и извади от джоба си абсолютно същия смартфон, но с лилав калъф на точки.

– Мамо, или са те заменили с твой клониг, или тук има нещо друго, което не разбирам! – погледна я подозрително Емили.

Линда помръкна, а в очите ѝ проблесна тревога.

– Когато вчера те видях да се връщаш мокра до кости, се уплаших, че си паднала в реката! А след случилото се с чичо Орвил... – майка ѝ въздъхна и замълча. – Помислих си, че за да не се притеснявам непрекъснато къде си и как си, е най-добре да имаш винаги телефон в себе си. А и офертата беше много изгодна... Помислих си, че можем да използваме приложение за изпращане на безплатни съобщения...

– Но мамо! Сигурно нямаш намерение да ми пишеш всяка минута, за да знаеш къде съм...

– Никакво „но“! Или така, или ще ти потърся детегледачка!

Емили потръпна при спомена за облечената в розово лондонска бавачка, но не смяташе да се предава:

– А личното ми пространство къде остана? Аз съм вече на единайсет години!

– Емили, ти си само на единайсет години! Аз съм отговорна майка и не мога да те оставя да се скиташ без никакъв контрол.

Зъннн!, прекъсна ги звънецът на входната врата. Емили и Линда се спогледаха изненадани.

Зъннн-зъннн!

– Ей, какво става? – зачуди се Линда. – Да няма пожар?

– Може да е някой нов клиент на детективска агенция „Райт“ – сви рамене Емили и тръгна към вратата. – Или пък е загадъчният мъж!

– Кой? – изгледа я подозрително Линда.

– А, нищо... – побърза да замаже положението Емили.

Не беше разказала на майка си нищо за предишната вечер. И най-вече как падна във фонтана, тоест как беше следила един непознат подозрителен мъж... Но в главата ѝ продължаваха да се въртят хипотези.

Зъннн-зъннн-зъннн!

– Може би някой е в опасност! – каза Емили и рязко отвори вратата.